



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **AVALANCHE POSTER, s. r. o.**, se sídlem Stránského 800/18, Brno, zastoupená JUDr. Petrem Poledníkem, advokátem se sídlem Příkop 843/4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve výzvě k odstranění reklamního zařízení v blízkosti dálnice, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2023, čj. 17 A 87/2023-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

## I. Vymezení věci

[1] Žalovaný výzvou z 30. 5. 2023 (dále jen „výzva“) vyzval žalobkyni k odstranění reklamního zařízení, které se nachází v silničním ochranném pásmu dálnice D1. Toto zařízení žalovaný označil pomocí parcelního čísla pozemku a GPS souřadnic. K výzvě připojil fotografii reklamního zařízení, výpis z katastru nemovitostí a mapu umístění reklamního zařízení. Ve výzvě žalovaný uvedl, že mu není známo žádné povolení k provozování toho reklamního zařízení, a proto vyzval žalobkyni podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, aby reklamní zařízení odstranila do 5

pracovních dnů od doručení výzvy. V opačném případě žalovaný zajistí zakrytí reklamy a odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady žalobkyně.

[2] Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Domáhala se určení, že výzva je nezákonným zásahem, a uložení povinnosti žalovanému zdržet se dalšího nezákonného zásahu v podobě výzvy. Městský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] Městský soud se zabýval otázkou, zda se reklamní zařízení nachází v ochranném pásmu dálnice nebo v souvisle zastavěném území. Podle § 30 ods. 1 zákona o pozemních komunikacích totiž silniční ochranná pásma platí pouze mimo souvisle zastavěná území. Vyšel z toho, že tvrzení, že se reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území, žalobkyně rozvinula pouze tím, že zastavěné území je v dané věci sice tvořeno budovami, které nemají číslo popisné ani evidenční, avšak jsou vedlejšími budovami, které jsou součástí budovy hlavní s přiděleným číslem popisným. Takové tvrzení ovšem podle městského soudu k zpochybnění závěru žalovaného nepostačuje, neboť § 30 odst. 3 písm. a) zákona o pozemních komunikacích existenci souvisle zastavěného území spojuje s existencí pěti a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí. Poukaz žalobkyně na existenci jedné budovy s číslem popisným je proto nedostatečný. Žalobkyně nezákonnost výzvy neprokázala.

[4] Výzva je podle městského soudu přezkoumatelná. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že sporující pravomoc a působnost žalovaného k vydání výzvy. Žalovaný je podle § 40 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích silničním správním úřadem. Podle § 40 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích žalovanému náleží působnost ve věci dálnic, včetně stanovení silničního ochranného pásma. Pokud žalobkyně neprokázala, že se reklamní zařízení nachází v zastavěném území obce, nemůže úspěšně zpochybnit pravomoc a působnost žalovaného, které z tohoto neprokázaného tvrzení vychází.

[5] Z tvrzení žalobkyně, že výzva zasahuje do vlastnických práv žalobkyně městský soud ve shodě s žalovaným poukázal na závěry obsažené v nálezu ÚS z 19. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 21/17.

## II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

### *Kasační stížnost*

[6] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost.

[7] Stěžovatelka namítla, že městský soud ohledně otázky, zda se reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území obce, pouze stroze konstatoval, že v daném území není postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí, aniž by se blíže zabýval tím, zda tomu tak skutečně je. Pokud by to ovšem učinil, například s využitím katastru nemovitostí, došel by k odlišnému závěru.

[8] Stěžovatelka rovněž namítá, že městský soud nezjistil, zda se reklamní zařízení nachází v silničním ochranném pásmu, neboť není zřejmé, že se nachází ve vzdálenosti do

pokračování

100 m od osy přilehlého jízdního pásu dálnice. Městský soud uvádí, že to není mezi účastníky sporné, avšak stěžovatelka tento závěr nikdy nevyslovila. Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, že silniční ochranné pásmo s ohledem na podmínky stanovené v § 30 zákona o pozemních komunikacích, může být zřízeno pouze na jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy. Stěžovatelka má za to, že silniční ochranné pásmo nemusí být zřízeno ani po jedné straně těchto komunikací. Z těchto důvodů podle stěžovatelky není žalovanému svěřena pravomoc ani působnost k vydání výzvy.

[9] Závěry uvedené v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/17 nejsou pro tuto věc relevantní. Nelze totiž obecně tvrdit, že provoz každého reklamního zařízení narušuje práva druhých a veřejný zájem, který je nadřazen soukromému zájmu vlastníka reklamního zařízení, nýbrž je třeba individuálně posoudit, zda je konkrétní reklamní zařízení způsobilé narušit práva druhých případně veřejný zájem.

[10] Žalovaný pouze považuje závěry městského soudu za zákonné a správné.

### III. Posouzení Nejvyššího správního soudu

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Námitku stěžovatelky poukazující za nedostatečné úvahy týkající se otázky, zda se reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území obce, Nejvyšší správní soud posoudil jako námitku poukazující na nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů.

[13] Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (rozsudky NSS z 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, z 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či z 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[14] Městský soud na argumentaci týkající se otázky, zda se reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území obce, výslovně a srozumitelně reagoval v bodu 19 a 20 napadeného rozsudku. Vyšel z toho, jakým způsobem byla formulována žalobní námitka. V té stěžovatelka tvrdila toliko existenci jedné budovy s přiděleným číslem popisným. Na základě právní úpravy, konkrétně podmínek, které musí být splněny, aby mohlo jít o souvisle zastavěné území (§ 30 odst. 3 písm. a) zákona o pozemních komunikacích], městský soud následně konstatoval, že žalobní námitka vůbec není sto zpochybnit skutkový závěr, že se reklamní zařízení nenachází v souvisle zastavěném území obce. Tento závěr městský soud odůvodnil tím, že zákon existenci souvisle zastavěného území spojuje s existencí pěti a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí.

[15] Takovou reakci považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na způsob žalobní argumentace za dostatečnou a zcela srozumitelnou a námitku poukazující na nedostatečné odůvodnění rozsudku má za nedůvodnou. Stěžovatelka tyto závěry městského soudu v kasační stížnosti věcně nespornuje. Spíše je dezinterpretuje. Městský soud totiž svůj závěr nepostavil na tom, že v daném území není postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí, což v kasační stížnosti tvrdí stěžovatelka a od toho pak odvozuje vady skutkových zjištění. Městský soud svůj závěr postavil na tom, že chybí přílehlavá žalobní tvrzení, proto ani nepovažoval za nezbytné provádět (a také neprováděl) dokazování. Stěžovatelka ostatně v žalobě žádné důkazní návrhy neučinila. Pokud tedy stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že městský soud nedostatečně zjistil skutkový stav, jestliže neprovedl důkaz například výpisy a mapami katastru nemovitostí, jde o námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Stěžovatelka totiž touto námitkou nereaguje na rozhodovací důvody městského soudu. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne nejen požadavek, aby stěžovatel námitky řádně uplatnil již v řízení před krajským (městským) soudem, ale také požadavek, aby kasační námitky kvalifikovaným způsobem zpochybňovaly právě rozhodnutí krajského (městského) soudu.

[16] Stěžovatelka dále tvrdí, že pro danou věc jsou nepřiléhavé závěry nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/17, které nelze aplikovat paušálně. K této námitce nejvyšší správní soud uvádí, že z tohoto nálezu městský soud citoval v reakci na zcela obecnou zmínku stěžovatelky, že žalovaný výzvou zásadně zasahuje do jejích vlastnických práv. Protože se uvedený nález vyjadřoval k ústavnosti právní úpravy režimu zvláštního užívání reklamních zařízení podél dálnic a silnic I. třídy, má Nejvyšší správní soud reakci městského soudu za zcela přílehlavou a dostatečnou. Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti naznačuje, že by měly být zváženy individuální okolnosti dané konkrétní věci, pak předně vůbec žádné takové okolnosti v kasační stížnosti neuvádí. Především je ale neuváděla ani v žalobě, jakkoli je z povahy věci zřejmé, že v řízení před městským soudem taková argumentace uplatněna být mohla.

[17] Nepřípustná je námitka, že městský soud nezjistil, zda se reklamní zařízení nachází v silničním ochranném pásmu, neboť není zřejmé, že se nachází ve vzdálenosti do 100 m od osy přilehlého jízdního pásu dálnice. Tuto námitku totiž stěžovatelka neuplatnila v žalobě, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Pokud městský soud v bodě 17 napadeného rozsudku uvedl, že vzdálenost reklamního zařízení od osy přilehlého jízdního pruhu, není mezi účastníky sporná, šlo pouze o vysvětlení toho, co je s ohledem na žalobní argumentaci předmětem sporu a čím se soud (ne)bude zabývat.

[18] Přípustnou kasační námitkou není ani vyjádření prostého nesouhlasu s tím, že silniční ochranné pásmo s ohledem na vymezení zastavěného území může být zřízeno pouze na jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy. Ze strany městského soudu totiž v bodě 13 napadeného rozsudku šlo pouze o parafrázi § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, a nikoli o právní závěr, na kterém by byly postaveny rozhodovací důvody.

pokračování

[19] Také strohá zmínka o tom, že žalovanému není svěřena pravomoc ani působnost k vydání výzvy, je natolik obecná, že nemohla bez dalšího vést ke kvalifikovanému zpochybnění konkrétních závěrů uvedených v bodě 23 napadeného rozsudku městského soudu, a proto rovněž není projednatelnou kasační námitkou.

#### IV. Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. srpna 2024

Jitka Zavřelová  
předsedkyně senátu